

QUILAPAYÚN 1974

Pere Vilanova

Catedràtic de Ciència Política, Universitat de Barcelona;
investigador sènior associat, CIDOB

Pep, no t'ho creuràs! Buscant una mica d'inspiració per aquesta modesta contribució al teu homenatge, he trobat una cosa extraordinària, si tenim en compte les meves limitades habilitats en això que es diu «les xarxes» o, mes genèricament, Internet. Es tracta d'un article molt documentat sobre el mític recital del grup xilè Quilapayún al Palau Blaugrana els dies 21 i 22 de setembre de 1974. Mític pel que va significar: era un dels primers recitals del grup fora de Xile, al qual el cop d'Estat que va enderrocar Allende un any abans havia enganxat de viatge a l'estranger, i es va haver d'exiliar en bloc. Mític perquè va ser organitzat per aquell *tinglado* que es deia Agermanament, i sota un cert aixopluc del Bisbat de Barcelona, de quan el Bisbat i molt capellans eren punta de llança contra la dictadura franquista. Aquest article que t'indico -aquí a sota et poso això que se'n diu URL¹, que segur que allà on ets ara també hi haurà Internet- explica molt bé les surrealistes maniobres i gestions perquè la BPS (sí, sí, la Brigada Política y Social) i el Governador Civil autoritzessin l'acte. I el 1974, com bé saps, ens coneixíem tots. De manera que algú del grup, Jose Maria Vergara, va conduir les negociacions amb un comissari i tres inspectors, un dels quals per cert va tenir la cortesia de suggerir als músics quines cançons NO havien de cantar en cap cas; tot plegat, molt «transicional». Però quan els xilens van cantar allò de «El pueblo unido jamás será vencido», el Palau se'n va anar avall. Ho sabíem nosaltres i ho sabien els grisos que vigilaven fora, i també els de la BPS que vigilaven dintre.

Petita nota per a la Història: un senyor i una senyora que jo no coneixia, i que resultarien ser el Pep i la Cesca, ens van demanar a un grup de desarrapats que muntéssim una mena de «servei d'ordre» propi per evitar provocacions i tal i qual. I a mi em va tocar estar darrere l'escenari, per si de cas, sort que no va passar res greu. Però del recital, me'n recordaré mentre visqui.

1. Concert de Quilapayún, Barcelona 21 i 22 de setembre de 1974: <https://quilapayun.wordpress.com/2009/04/14/quilapayun-en-barcelona-1974/>

Quilapayún, 1974

De manera que, causes perdudes, amb el Pep i la Cesca totes les que vulgueu. Després, el famós Tribuna Internacional dels Pobles, de l'immortal Lelio Basso, que tenia moltes virtuts i alguns defectes, ell i el Tribunal en qüestió, per exemple, reunions i més reunions...

I una cosa important en relació amb les primeres eleccions democràtiques, el juny de 1977. El partits d'esquerres, que sortien de la clandestinitat, venien molt necessitats de moltes coses, entre d'altres, aprendre -en política internacional- la diferencia entre radicalismes ideològics, programes electorals i un mínim d'anàlisi seriós per entendre el món en el que entràvem després de dècades d'isolament internacional del règim franquista. Penseu que algun dels varis partits socialistes que van «sortir al mercat», abans de què el sufragi universal hi poses una mica d'ordre, venia patrocinat per... Gadafi!

I en tot allò, el futur CIDOB va jugar un paper considerable, sota la generosa batuta del Pep i la formidable hospitalitat de la Cesca. En renéixer com a CIDOB, la cosa ja es va professionalitzar, es va guanyar en rigor, es va posar un peu en l'àmbit acadèmic via cursos especialitzats i el primer Màster (fet amb la UAB), tot mirant de no perdre mai ni la passió ni l'entusiasme.

Qui no va viure tot allò, se'n va perdre unes quantes...